

Ord, Rettigheder og Politiet

af

Massimo Passamani

Retten til ytringsfrihed er en løgn. For det første fordi den er en rettighed, og som sådan kan den kun forstærke magten hos dem der har autoritet til at bevillige eller anerkende den (hvilket er det samme). For det andet fordi den bliver sat i kraft når muligheden for at *samtale*, at sige noget til nogen som er i stand til at forstå, ikke længere eksisterer. Med andre ord opstår den *bagefter*, når den tilstand som den prøver at beskytte allerede er undertrykt. For det tredje fordi den er separeret fra den praktiske mulighed for handling, og derfor kun er en abstraktion som tjener andre abstraktioner. Frataget den ilt som kun relationer og konfrontationer, og dermed kommunikation og eksperimenteren, sikrer dem, forbliver ideer kraftesløse, gispende efter luft på kysten af meninger som snakker om alt og intet ændrer. Jeg vil gerne udtrykke nogle tanker om dette sidste aspekt.

Ved at vise sin evne til at tolerere ord (med et par undtagelser når det gælder den undergravende slags), har den demokratiske magt skabt en "fri" zone hvor den kan skjule sit ansvar ved at forvandle det til holdninger. Hvad er det for eksempel en politiker gør? Han taler. Selvfølgelig udnytter, undertrykker og dræber han. Men det er ikke ham med fingeren på aftrækkeren. Det er ikke ham der tvinger dig til at behøve penge for at overleve. Det er ikke ham der smider dig ned fra stilladset. Det er ikke engang ham der skaber den dobbeltlås der låser alle dine oprørske handlinger inde. Når han træder frem diskuterer han blot, svarer høfligt på spørgsmål, smiler ad kritik, tilføjer, afviser og forsikrer. Det er næsten som om at ved at tale bedre end ham (hvilket er nemt), komme med bedre begrundelser (hvilket er endnu nemmere) og undergrave hans defensive argumenter, kunne vores ide om frihed måske vinde. Og hvad med journalister? Kunne nogen måske finde på at skyde en anden bare fordi hun havde andre ideer end os? Lige et øjeblik. Han forsvarer en krigshandling, lovpriser en *carabinieri* aktion der vil sende flere dusin nordafrikanere hjem, beder en dommer give den maksimale straf, overbeviser vores politiske venner (eller bliver overbevist af dem) om at 35 års arbejde ikke er så forfærdeligt meget, forklarer os at grunden til en nylig økologisk katastrofe var manglen på love, angriber en korrupt industrialist for at undgå at fortælle os at de alle sammen er det, får os til at bekymre os om en forfalsket madvare (uden nogensinde at fortælle os hvilken af dem der ikke er det) og alt sammen for ikke at nævne grundene til nye oprør i Kina, Palæstina eller et italiensk fængsel. Kort sagt, hun leger med adjektiver på bekostning af menneskeliv. Og hvad så? Er der nogen som vil lægge ansvaret for alt hvad der foregår i verden over på en der fabrikkerer stavelser? Det er nødvendigt at vi lader det gå ud over dem som handler, ikke dem der taler. Fint. Men hvem *handler*? Det ved vi ikke, vi ser det ikke, og når han dukker op tæller han ikke for noget. Så det er virkelig sandt, som de revolutionære altid

har sagt, at sociale forhold er årsagen til undertrykkelse. Fantastisk. Men der er noget galt når magthaverne selv siger dette. Ved at gøre det, gemmer de deres ansvar i den almindelige uansvarlighed. Der er noget galt når alle er tvunget til at handle uden at tage højde for konsekvenserne (hvem kunne forudsige eller overhovedet erkende dem i en så *kompleks* verden?), med frihed som alibi. Og år efter år skaber disse konsekvenser en overflod af nye årsager.

Hvis bureaukrati og administration – Ingens magt – er regerende, hvis slaven ikke længere kan se hvem der befaler hende, så har tyranniet næsten fuldendt sig selv. Selv et af de bedste forsvarsvåben – at behandle skurkene der "taler", som man behandler skurkene der "handler" – lader til at være blevet sløvet. Retten til ytringsfrihed. Men hvem kan argumentere for at det at "handle" er lastet med mere ansvar end for eksempel det at skrive? Hvorfor fordømme den der, blændet af sine egne fantomer, pludselig dræber en prostitueret eller transseksuel, og frikende den der, i sit biblioteks rolige indelukke, henviser til historien for at *med ord* retfærdiggøre en militær aggression mod en kategori af fjender af faderlandet og demokratiet? Hvorfor ønske at bruge magt mod en der angriber immigranter samtidig med at man nøjes med at "kraftigt fordømme" enhver der *med ord* bidrager med kulturelle, sociale og endda økonomiske begrundelser for angrebene?

Var Eluard så forskellig fra de stalinistiske mordere hvis lovprisninger han sang i digte – det vil sige med elegante ord, der ikke bare blev sagt, men blev sagt med passende form og rytme? Og den udbyttede person der snakker som en racist fordi han er bange for at miste ikke bare sit job, men også den *sikkerhed* som udnyttelsen giver ham? Og udbyttereren som giver og tager denne sikkerhed fra magtens højder, og taler om antiracisme? Og den der skriver for den der taler (f. eks. én der skriver taler for en statsmand), bør han føle sig *dobbelt* så sikker? Og hvad med den som taler *efter* at at have handlet?

Personligt anerkender jeg en persons *ret* til at støtte tyranni med ord i samme grad som jeg anerkender *retten* til at tyrannisere. Jeg placerer journalister der forsvarer statsterrorisme og bliver ramt af en kugle på samme niveau som pansere eller fascister der bliver dræbt. Det er den risiko de må tage med. Enhver der skriver eller taler som en slyngel er en slyngel, så meget desto mere siden deres kulturelle midler til at forstå hvor forkasteligt det er at hylde herskeren er bedre. Jeg giver ikke nedslag i prisen når det kommer til udtalelser fra en udbyttet person. Og jeg ændrer ikke min holdning om en udbytter, ligegyldigt hvad han siger.

Og anarkister? Her begynder det at blive smertefuldt. For at komme med et eksempel: En repræsentant fra et venstrefløjsparti blev inviteret til et anarkistisk initiativ. Hvorfor blev han inviteret? Alene det fortjener at blive diskuteret. Men nu er han der alligevel, han tager mikrofonen og taler. Der er nogen der er uenig og ikke vil tillade ham at tale. Det er simpelt, denne "nogen" er en fascist. Han accepterer ikke konfrontation - han har ingen begrundelser. Ytringsfriheden er hellig for anarkister. Vent et øjeblik. Denne "nogen" er mig. Jeg mangler ikke begrundelser (få behøves),

men det kommer ikke sagen ved. Hvis partirepræsentanten havde været der for at snakke om anarkiets overvældende skønhed, havde det ikke gjort nogen forskel. På samme måde havde det ikke gjort nogen forskel hvis han havde hjulpet med at organisere mødet uden at skulle være taler. Det han siger i øjeblikket er ikke problematisk, men det er de ting som han gør med ord og siger med handling. Det er ham som er problematisk. Jeg er stadig af den overbevisning at dem som magten tolererer, ikke bør tolereres ved vores initiativer. Når det kommer til konfrontation vil jeg, fremfor at gå i dialog, *forværme dem efter fortjeneste*. Og hvis Prodi*, eller endda Agnelli**, dukkede op for at tale og nogen hoppede på dem, ville det så betyde at Kapitalen har bedre begrundelser end den undergravende virksomhed? Ville denne person også være en fascist, hvis hun ikke ventede på at de havde talt ud før hun angreb dem? Det er den sædvanlige overdrivelse, alle ved at de er forbrydere. Så ytringsfriheden er ikke for alle (inkluderet fascist), men kun for dem med *acceptable* tilbøjeligheder (en Parlato f.eks.)? Det er tydeligt at der er noget andet på spil. Faktisk bliver partirepræsentanten ikke engang angrebet med ord (med begrundelser). De har konferencer sammen, han bliver bedt om at skrive forordet til en eller anden bog, han marcherer i nærheden i demonstrationerne. Foran går politiet (dem der bruger få ord) som vores venstreorienterede ven forsvarer i sine avisklummer eller i en mødesal i parlamentet.

Så, nu tror jeg at jeg kan genkende den på familie billedet. Den er lige i midten, ytringsfriheden.

**Italiens tidligere premierminister (overs.)*

***Italiens rigeste mand (overs.)*

Oversat af Tjære & Fjer sommeren 2009

Bearbejdet af BPB 2015